

Arrest

nr. 241 657 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de stad Antwerpen van 24 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2019 dient de verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar minderjarige Nederlandse dochter.

Op 24 februari 2020 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/11/2019 werd ingediend door:

Naam: Cairo

Voornaam: J.R. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)/1987

Geboorteplaats. Paramaribo, Suriname

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor de heer C.J.R. (...). Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor K.Q.N.F. (...) werd wel voorgelegd.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “substantiële vormvereisten” en stelt zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

“1. De bestreden beslissing bevat een handtekening zonder vermelding van de persoon noch de functie van deze persoon die de handtekening heeft geplaatst.

Boven de handtekening wordt enkel vermeld "De burgemeester of zijn gemachtigde", naast de vermelding op de bestreden beslissing van een nummer "SA63095" en de vermelding "KW".

Het kan echter onmogelijk worden nagegaan door welke persoon de bestreden beslissing werd getekend, waardoor evenmin kan worden nagegaan of de ondertekenaar de bevoegdheid bezit tot het nemen van de bestreden beslissing.

2. Elk optreden van een overheid dient nochtans zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar (vaste rechtspraak van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

3. Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de burgemeester minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft.

Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft.

Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft (vaste rechtspraak van Uw Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient de bestreden beslissing hierom te worden vernietigd."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"De bestreden beslissing werd ondertekend door een aangestelde van verwerende partij, die hiertoe bij delegatiebesluit dd. 5 juni 2019 door verwerende partij gemachtigd werd (stuk 12). De naam van deze aangestelde werd in de beslissing niet vermeld, doch wel zijn/haar initialen en zijn/haar personeelsnummer bij verwerende partij, met name: "KW – SA63095" (stuk 11). In voormeld delegatiebesluit is inderdaad een persoon terug te vinden met de initialen KW (stuk 12) dat overeenstemt met het personeelsnummer SA63095. Deze werkwijze van verwerende partij is het gevolg van een bijzonder ernstig feit dat zich in november 2018 heeft voorgedaan in het gebouw waar de Dienst Vreemdelingenzaken van verwerende partij gevestigd is, met name in het districtshuis van het district Deurne: er werd door een ontevreden "klant" brand gesticht, met als gevolg dat alle aangestelden van verwerende partij die aldaar werkzaam waren in groot gevaar zijn gebracht. (stuk 13) Op verzoek van de aangestelden van verwerende partij werd dan ook door verwerende partij beslist om enkel nog met initialen en personeelsnummer de beslissingen te ondertekenen. Het personeelsnummer is uiteraard voor elke aangestelde uniek, zodat achteraf perfect te achterhalen is wie de beslissing precies ondertekend heeft. Deze beslissing werd getroffen uit bekommernissen om de privacy en de veiligheid van de aangestelden van verwerende partij die in hoge mate zijn blootgesteld aan agressie van "klanten", zowel verbaal, als – zoals gebleken is – door middel van misdadige feiten, en bijkomend tevens omdat bepaalde "klanten" de aangestelden van verwerende partij in toenemende mate trachtten te bereiken via sociale media.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat in casu op generlei wijze enige substantiële vormvereiste geschonden werd: de beslissing is immers ondertekend door een aangestelde van verwerende partij die hiertoe gemachtigd is bij een wettig delegatiebesluit dd. 5 juni 2019, waardoor deze ontegensprekelijk de bevoegdheid heeft om deze akte te ondertekenen.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak is bijgevolg niet van toepassing: in casu werd geenszins op welke wijze ook aan machtsoverschrijding gedaan. Het feit dat met de initialen en het personeelsnummer ondertekend werd is ingegeven door de bekommernis om de bescherming van een hoger goed, dat onomstotelijk de openbare orde raakt (en zelfs de openbare orde uitmaakt), en dat bestaat in het waarborgen van de privacy én de veiligheid van de aangestelden van verwerende partij.

Daarenboven vergist verzoeker zich waar hij stelt dat er onmogelijk kan worden nagegaan door welke persoon de bestreden beslissing getekend werd, hetgeen blijkt uit de bijlage aan voormeld delegatiebesluit. (stuk 12)

Evenmin duidt verzoeker de rechtsgrond aan op grond waarvan het verplicht zou zijn dat de naam van de ambtenaar die een administratieve beslissing neemt in deze beslissing moet opgenomen worden; hetzelfde geldt voor de graad van de ambtenaar.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat gelet op de vermeldingen "De burgemeester of zijn gemachtigde", het nummer "SA63095" en de initialen "KW" bij de handtekening op de bestreden beslissing onmogelijk kan worden nagegaan door welke persoon deze beslissing werd ondertekend, waardoor evenmin kan worden nagegaan of de ondertekenaar de bevoegdheid bezit tot het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals de verwerende partij echter terecht opmerkt, bevat het administratief dossier een delegatiebesluit van 5 juni 2019 van de burgemeester van de stad Antwerpen, getiteld "Loketwerking – Machtiging of delegatie van taken of tekenbevoegdheid van het gemeentebestuur of de burgemeester – Goedkeuring". In artikel 2 van dit delegatiebesluit wordt bepaald dat de burgemeester onder meer de taken toegewezen aan het gemeentebestuur of de burgemeester in de vreemdelingenwet of de uitvoeringsbesluiten ervan delegeert aan de personeelsleden van de dienst Ondernemen en Stadsmarketing/Loketwerking opgenomen in de bijlage van het besluit. In de bijlage is een lijst terug te vinden met voornamen en namen van personeelsleden, vergezeld van hun uniek personeelsnummer. In deze lijst is ook de naam "K(...)W(...)" opgenomen, vergezeld van het personeelsnummer SA63095.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat niet kan worden nagegaan wie de bestreden beslissing heeft ondertekend en of deze persoon daartoe was gemachtigd.

De Raad wijst er verder op dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. Ook de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn.

Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij werd opgesteld door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel maakt dat nagenoeg volledig is bewezen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen. Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel besluiten dat op grond van de vermeldingen in de bestreden beslissing onbetwistbaar kan worden nagegaan dat deze werd opgesteld door een daartoe gemachtigd ambtenaar, namelijk K.W., wiens identiteit blijkt uit de bijlage bij het delegatiebesluit van 5 juni 2019. De bestreden beslissing is ondertekend door een aangestelde van de burgemeester die hiertoe gemachtigd werd door het delegatiebesluit van 5 juni 2019. De verzoekende partij toont met haar beschouwingen het tegendeel niet aan en kan niet ernstig voorhouden dat onmogelijk kan worden nagegaan wie de bestreden beslissing heeft genomen. Ten slotte toont de verzoekende partij niet aan op grond van welke rechtsgrond het verplicht zou zijn naam en graad van de ondertekenende ambtenaar in de bestreden beslissing te vermelden.

Het middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"1. De verzoekende partij wijst op de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad kan derhalve onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen onderzocht te worden in het licht van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: "Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, in uitvoering van voormelde bepaling, de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie wordt geweigerd omdat het bewijs van de ziektekostenverzekering "geldig voor België voor de heer C.J.R; (...)" niet zou zijn overgemaakt.

3. In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet zijn de volgende: "§ 1. Onverminderd

de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt." (...) §4. (...) Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarnaar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet verwijst, luidt als volgt: "§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt."

Dit zijn de voorwaarden waaraan de minderjarige moet voldoen om over een verblijfsrecht te beschikken. Artikel 40bis, § 4, laatste lid van vreemdelingenwet luidt als volgt: "Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

4. In casu dient evenwel rekening te worden gehouden met de bijzondere omstandigheden waarbinnen verzoeker zich bevindt.

De verzoekende partij verblijft momenteel in de strafinrichting te Wortel (2323 Wortel, Kolonie 17), waardoor hij zich niet kan inschrijven op het adres van zijn gezin te Antwerpen. Dit heeft tevens belangrijke implicaties voor de mogelijkheden van verzoeker om een bewijs te verkrijgen dat hij reeds beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt in België (verzoeker wil zich, zodra dit mogelijk is, zich opnieuw verenigen met zijn gezin).

Door de verzoekende partij werden derhalve de documenten overgemaakt waarover hij reeds kan beschikken, zoals het bewijs dat de dochter van verzoeker, K.Q.N.F. (...), wel beschikt over een ziektekostenverzekering. Dit wordt niet betwist door verweerder.

Het komt derhalve toe aan de verwerende partij om, indien de beslissing wordt genomen om de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, rekening te houden met alle concrete omstandigheden, zo ook de verblijfssituatie van verzoeker. Verweerder is immers bekend met het feit dat verzoeker verblijft in de strafinrichting te Wortel.

Er blijkt echter niet dat hiermee werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

5. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 40bis Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker betwist niet dat hij niet is aangesloten bij een ziektekostenverzekering in België. Hij schrijft dit toe aan het feit dat hij in de gevangenis verblijft. Het verblijf in de gevangenis stelt verzoeker echter niet vrij om aangesloten te zijn bij een ziektekostenverzekering. Verzoeker blijft in gebreke die rechtsgrond/bepaling aan te duiden, hetgeen evident is: zulke rechtsgrond/bepaling is niet voorhanden. Het hoeft geen betoog dat in die omstandigheden geen schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van de materiële motiveringsverplichting weerhouden kan worden

Het tweede middel van verzoeker is derhalve evenmin van aard om de bestreden beslissing dd. 24 februari 2020 te vernietigen."

3.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De verzoekende partij diende op 21 november 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Unie, namelijk haar Nederlandse minderjarige dochter.

Het verblijfsrecht van een vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie wordt naar Belgisch recht geregeld in artikel 40bis, § 2, 5°, van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)

§ 4

(...)

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Op grond van het voorgaande dient de verzoekende partij onder meer aan te tonen dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt om aanspraak te maken op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van haar Nederlandse minderjarige dochter. De verwerende partij nam de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat niet binnen de voorziene termijn werd aangetoond dat de verzoekende partij over een dergelijke ziektekostenverzekering beschikt.

De verzoekende partij ontkent vooreerst niet dat zij geen bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering. Zij verschuilt zich echter achter het feit dat zij zich in bijzondere omstandigheden zou bevinden, meer bepaald stipt zij aan dat zij in een strafinrichting verblijft. Zij toont echter niet aan dat het verblijf in een strafinrichting haar zou ontslaan van de wettelijke verplichting een bewijs van ziektekostenverzekering voor te leggen, noch toont zij aan dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om aan een bewijs van ziektekostenverzekering te geraken of om zich aan te sluiten bij een ziektekostenverzekering in België. Het feit dat de verwerende partij op de hoogte was van haar verblijfplaats doet hieraan geen afbreuk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU